

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 19. maj 2009
Kontor: Politikontoret
Sagsnr.: 2009-157-0074
Dok.: ANS43315

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 6 vedrørende forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af organiseret kriminalitet og væbnede opgør (B 141), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 12. maj 2009. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

Brian Mikkelsen

/

Barbara Bertelsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 6 (B 141) fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af organiseret kriminalitet og væbnede opgør (B 141):

”Ministeren bedes kommentere kronikken i Berlingske Tidende den 5. maj 2009:”Sådan stopper vi banderne” og oplyse, om han er enig i de forslag, der fremkommer.”

Svar:

1. I artiklen anfører formanden for Politiforbundet og formanden for BUPL bl.a., at der skal en helhedsorienteret indsats til at løse problemerne med bandekriminalitet. Der peges i den forbindelse på, at der er brug for en målrettet, tværfaglig og kontinuerlig indsats. Det anføres videre i artiklen, at højere straffe ikke løser problemet med at få brudt fødekæden til banderne, men at det kræver et langt sejt træk.

Det anføres således bl.a. i artiklen, at den pædagogiske indsats og politiets kriminalpræventive indsats bør opprioriteres, og at der bør laves en seriøs plan for, hvordan man forhindrer, at unge mennesker søger kriminaliteten.

2. Jeg kan kun være enig i, at problemet med bandekriminalitet ikke kan løses gennem højere straffe alene. Som jeg i mange sammenhænge har haft lejlighed til at understrege, er og bliver det vigtigste redskab på den lange bane således den tidlige forebyggende indsats for at bremse rekrutteringen til banderne.

Hvis vi skal have brudt fødekæden til banderne, er det i sagens natur nødvendigt at angribe de dybereliggende årsager til, at unge mennesker kan blive så forråede, at de skyder i gaderne uden omtanke for andre menneskers liv.

Grundlæggende er problemerne med utilpassede unge og bande- og rockerkriminalitet jo først og fremmest symptomer på komplekse sociale, psykologiske og integrationsmæssige problemer. Opgaven med at få vendt den bekymrende udvikling, vi har set de seneste måneder, er derfor ikke kun en opgave for politiet, men i høj grad også for kommunerne. Jeg er således helt enig med artiklens forfattere i, at det er nødvendigt med en helhedsorienteret indsats, hvor den forebyggende og sociale indsats går hånd i hånd med den politimæssige og retshåndhævende indsats.

3. Som anført i den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 hviler Rigs-
politiets strategi for en styrket politiindsats mod bandekriminalitet da og-
så på to ben. På den ene side den ”hårde” del med fokus på hurtige og
konsekvente reaktioner over for de mest forhærdede bandekriminelle - og
på den anden side den ”bløde” del med forebyggende og kriminalpræ-
ventive tiltag over for de utilpassede unge, der endnu ikke er låst fast i en
kriminell løbebane.

Det naturlige omdrejningspunkt for den kriminalpræventive indsats over
for de utilpassede unge er SSP-samarbejdet. Det er således helt centralt,
at der er et tæt samarbejde mellem skole, socialforvaltning og politi, hvis
man skal nå at opfange faresignalerne, inden en uhensigtsmæssig adfærd
er eskaleret så meget, at det kan være svært at nå de unge.

Det ligger derfor i strategien, at der skal ske en styrkelse af samarbejdet
mellem kommunerne og politiet – bl.a. i SSP-regi – og at der skal arbej-
des intensivt med at opsøge de unge på gadeplan, og hvor de færdes i
klubber osv.

I den forbindelse siger det sig selv, at det også er helt afgørende at ind-
drage forældrene og holde dem fast på deres ansvar. Derfor er et af ele-
menterne i strategien også, at politiet – i samarbejde med kommunerne –
hurtigst muligt skal inddrage forældrene, f.eks. ved såkaldte ”bekym-
ringssamtaler” eller ”bekymringsbreve”.

4. Der findes desværre ingen snuptagsløsninger, der fra den ene dag til
den anden kan få bugt med bandekriminaliteten. Det er en lang og sej
proces, hvor en af de helt store udfordringer er at få taget tidligere og
bedre fat om ondets rod, så fødekæden til banderne brydes.

Jeg vil derfor gerne mane den påstand, som forslagsstillerne også frem-
førte under førstebehandlingen, om, at regeringen alene satser på strengere
straffe i kampen mod bandekriminaliteten, i jorden. Det er rigtigt, at
der under den seneste eskalering af bandekonflikten har været fokus på
den ”hårde” del af indsatsen med effektiv efterforskning og konsekvent
strafforfølgning. Dette hænger imidlertid sammen med, at man på den
korte bane nu engang er nødt til at adressere de akutte problemer. Og her
handler det først at fremmest om, at få de bandemedlemmer, der skyder i
vore gader, sat ud af spil.

Denne kendsgerning betyder naturligvis langt fra, at der så ikke på den lange bane skal tages fat på indsatsen for at bremse rekrutteringen af nye medlemmer til bander. Som jeg tilkendegav under førstebehandlingen, handler det ikke om enten-eller, men om både-og.

I den sammenhæng skal det også nævnes, at der ved flerårsaftalen for politiet og anklagemyndigheden for 2007-2010 netop er sat fokus på de kriminalpræventive elementer af indsatsen mod bandekriminalitet, ligesom der ved finanslovsaftalen for 2009 er afsat 5 mio. kr. til en mere målrettet og koordineret vidensopsamling, forskning og uddannelse i bekæmpelse af bandekriminalitet – herunder i rekrutteringsprocesser og årsager.

Samtidig har regeringen som bekendt nedsat en bredt sammensat ungdomskommission, som netop nu arbejder på at færdiggøre sine anbefalinger om, hvordan indsatsen mod ungdomskriminalitet kan styrkes, så den bliver så målrettet og virksom som mulig.

Efter min opfattelse er det eneste rigtige og seriøse at lade Ungdomskommissionen gøre sit arbejde færdigt, så vi har det bedste grundlag for det videre arbejde med at styrke den forebyggende indsats.